

Papua Merdeka!

29 sierpnia 2014

9 sierpnia 2014 roku w miejscowości Niecieplin położonej w pobliżu Garwolina na Mazowszu odbył się pierwszy w historii Polski koncert na rzecz wsparcia prawa do samostanowienia rdzennej ludności Papui Zachodniej. Na scenie pojawiły się trzy kapele reprezentujące punkrockowy nurt muzyczny: „Na Zewnątrz”; „Niepotrzebni”, a także zespół „Bunt”, który wystąpił w roli gospodarza i współorganizatora koncertu. Do zgromadzonych przemówili pomysłodawca oraz kolejny ze współorganizatorów Rafał Szymborski oraz wspierający wydarzenie Przemysław Sieradzan.

RELACJA PRZEMYSŁAWA SIERADZANA

9 sierpnia 2014 roku w miejscowości Niecieplin położonej w pobliżu Garwolina na Mazowszu wschodnim odbyło się wyjątkowe wydarzenie – pierwszy w historii Polski koncert na rzecz wsparcia prawa do samostanowienia rdzennej ludności Papui Zachodniej. Dochód z koncertu został w całości przeznaczony na rzecz międzynarodowej Kampanii na rzecz Wolnej Papui (Free West Papua Campaign).

Łamanie praw człowieka w regionie Melanezji rzadko przyciąga uwagę światowych mediów, a polskiej opinii publicznej temat ten jest całkowicie nieznany. Nielegalna okupacja terytorium zachodniej części wyspy Papua przez indonezyjski reżim od 1962 roku, której towarzyszą masowe zbrodnie dokonywane na rdzennej ludności, czystki etniczne, morderstwa polityczne, represje na tle narodowościowym i wyznaniowym, tortury i gwałty, należy do szczególnie bulwersujących zbrodni współczesnego świata. Co więcej, szokujące bestialstwo aparatu represji podporządkowanego Dżakarcie dokonuje się przy bezczynności i milczeniu wspólnoty międzynarodowej, a często przy cichej aprobacie międzynarodowych korporacji surowcowych powiązanych

z rządami państw Zachodu. Celem koncertu było wyrażenie moralnego wsparcia Papuasom walczącym o niepodległość i solidarności z ofiarami zbrodniczych represji ze strony indonezyjskich sił zbrojnych, a także uwrażliwienie polskiej opinii publicznej na tragiczne wydarzenia, które, choć dokonują się w odległej części globu, powinny wstrząsnąć sumieniem każdej wrażliwej istoty ludzkiej. Organizatorzy koncertu uznali wyrażenie choćby symbolicznego sprzeciwu wobec brutalnej okupacji Papui Zachodniej za swój humanistyczny obowiązek wobec ofiar bestialskich prześladowań.

Sprawę, której poświęcony był koncert, symbolizował sztandar Gwiazdy Zarannej, który dumnie powiewał obok sceny. Flaga ta w 1961 roku została uznana przez Komitet Narodowy za oficjalne barwy państwowe Papui Zachodniej i pozostaje symbolem oporu przeciw bestialskiej okupacji wyspy przez reżim z Dżakarty. Władze indonezyjskie zakazały posługiwania się sztandarem Gwiazdy Zarannej. Publiczne demonstrowanie papuańskiej flagi zagrożone jest karą wieloletniego więzienia. Fakt ten jest chyba najlepszą ilustracją panicznego strachu, który reżim z Dżakarty odczuwa przed uciskanymi grupami etnicznymi walczącymi o prawo do samostanowienia.

Pomysłodawcą, inicjatorem i zarazem głównym organizatorem koncertu był Rafał Szymborski – niezwykła osobowość polskiej kontrkultury, artysta, ezoteryk i obrońca praw ludów rdzennych, głęboko zaangażowany w sprawę wsparcia papuańskiego ruchu niepodległościowego, który 1 grudnia 2013 roku (dzień Święta Flagi Gwiazdy Zarannej) zorganizował pierwszą w Polsce aukcję dzieł sztuki, dochód z której przeznaczony został na rzecz ruchu niepodległościowego Papui Zachodniej. Koncert poprzedzony został krótkim, ale bardzo ekspresyjnym i przekonującym wystąpieniem Rafała, opisującym tragedię Papuasów i przybliżającym sylwetki bohaterów ruchu oporu przeciw indonezyjskim represjom.

Kolejnym mówcą był autor niniejszych słów (Przemysław Sieradzan), który przybliżył zgromadzonym historię regionu,

opowiadając o wyjątkowości papuaskiej kultury, charakterystycznym dla niej modelu społecznym opartym na wolności i równości, zbrodniach holenderskiego i brytyjskiego kolonializmu, tragedii II wojny światowej, indonezyjskiej agresji oraz genezie papuaskiego ruchu oporu.

Po dwóch wystąpieniach, które miały na celu przedstawienie przybyłym na koncert sytuacji politycznej w regionie i jej genezy historycznej, rozpoczęła się artystyczna część wydarzenia. Pierwszym zespołem, który zaprezentował swą twórczość, był punkrockowy BUNT z Garwolina. Utwory BUNTU charakteryzuje jednoznaczne, pełne zaangażowania antysystemowe przesłanie i pełna pasji ekspresja. Występ zespołu, poruszającego w swoich utworach wątki ekologiczne, antyrasistowskie i antymilitarystyczne, wywołał szczególny entuzjizm publiczności.

Kolejnymi zespołami, które wystąpiły na koncercie Papua Merdeka były Niepotrzebni i Na Zewnątrz. Oba zespoły zaprezentowały twórczość z gatunku Hardcore/Punk, prezentując zarówno własne utwory, jak też i polską klasykę gatunku.

Frekwencja podczas koncertu przeszła najśmielsze oczekiwania organizatorów – do Niecieplina dotarło przeszło sto osób, spośród których większość stanowili przedstawiciele środowisk kontrkulturowych z powiatu garwolińskiego reprezentujący różne pokolenia. Podczas wydarzenia panowała atmosfera życzliwości, tolerancji i braterstwa. Nad sceną górował przepiękny, majestatyczny Księżyc w pełni, którego blask podkreślał piękno garwolińskiej przyrody – scenerii tego niezwykłego wydarzenia.

Koncert Papua Merdeka na zawsze pozostanie w mojej pamięci nie tylko za sprawą poziomu artystycznego i wyjątkowej atmosfery, ale przede wszystkim doniosłości sprawy, której został poświęcony. Jestem przekonany, że wydarzenie to przyczyni się do rozszerzenia kręgu osób, którym los rdzennej ludności Papui Zachodniej nie jest obojętny. Papua Merdeka!

TRANSKRYPCJA PRZEMÓWIENIA PRZEMYSŁAWA SIERADZANA

Witajcie!

Na wstępie chciałbym podziękować Wam, że swoją obecnością tutaj potwierdziliście, że los mieszkańców Papui Zachodniej nie jest wam obojętny! Bardzo się cieszę, że zgromadziliśmy się na Ziemi Garwolińskiej w tym pięknym miejscu, żeby wyrazić naszą solidarność, nasze poparcie, wyrazić to, że los ludzi, którzy zamieszkują Papuę Zachodnią, którzy marzą o niepodległości, marzą o tym, żeby wywalczyć sobie prawo do samostanowienia, marzą o tym by żyć w taki sposób jak żyli ich przodkowie, że te dążenia nie są dla nas obojętne, że stanowi to dla nas bardzo istotny cel .

Chciałbym Wam powiedzieć w kilku słowach o tej wyspie, o tym miejscu, któremu poświęcony jest dzisiejszy koncert.

Zanim zaprosimy na scenę zespoły, chciałbym żebyśmy wszyscy pomyśleli o tej odległej wyspie nazywanej mianem Nowej Gwinei natomiast tradycyjnie zwanej Papuą. Papuasi-przodkowie dzisiejszych mieszkańców Nowej Gwinei zamieszkiwali już te terytoria w głębokiej starożytności, już w epoce kamiennej. Pierwsze ślady na ich temat można już odnaleźć w kronikach, kronikach imperiów, które istniały na Sumatrze, na Jawie, pochodziły z VII i XII wieku naszej ery. Na tej podstawie możemy odtworzyć sposób w jaki żyli Papuasi przed epoką kolonizacji. Był to zupełnie inny model społeczny i cywilizacyjny. Model całkowicie odmienny od cywilizacji kapitalistycznej, od cywilizacji przemysłowej zorientowanej na zysk. Istotnie, dawni Papuasi nie wytworzyli państwa, nie wytworzyli hierarchicznego społeczeństwa, nie wytworzyli organów ucisku, służb specjalnych, aparatu ucisku, policji, regularnej armii, poborców podatkowych, wszelkiego rodzaju struktur, które ograniczają wolność, natomiast ich kultura była wspaniała! Właśnie, co wynika z kronik, z zapisków podróżników stworzyli alternatywny model relacji międzyludzkich oparty na wspólnej własności, dobrowolnej

współpracy, oparty na harmonijnej koegzystencji, na wzajemnym szacunku, na wolności, równości i braterstwie; braterstwie, które obejmowało nie tylko rodzaj ludzki, ale braterstwie, które było odczuwane względem innych istot żywych, zwierząt i roślin.

Proszę Państwa! Kultura Papui jest kulturą postrzegającą przyrodę jako pewien system holistyczny, gdzie wszystkie elementy są wzajemnie powiązane. Tradycyjna religia Papui jest także religią szacunku i czci oddawanej siłom natury!

Niestety proszę Państwa ta wspaniała cywilizacja znalazła się w niebezpieczeństwie! Już w XVII wieku około roku 1660 gdy cywilizacja białego człowieka, tak często opiewana w podręcznikach historii, rozmaitych źródłach historiograficznych jako rzekomo najwyższe osiągnięcie ludzkości w rzeczywistości okazała się siłą destrukcyjną, okazała się siłą, która przyniosła śmierć, spustoszenie, zniszczenie, unicestwienie tradycyjnej, harmonijnej i pokojowej kulturze Papui Zachodniej. W XVII wieku przybyli tam Holendrzy. Zjednoczone Prowincje Niderlandów, wtedy potężne mocarstwo rodzącej się cywilizacji kapitalistycznej. W XVIII wieku dołączyli do krwawego dzieła zniszczenia Anglicy, a w XIX wieku – Niemcy. Właśnie te trzy mocarstwa podzieliły między siebie Papuę! Kolonializm pozostaje największą zbrodnią w historii ludzkości, największą nierozliczoną zbrodnią w historii ludzkości! W imię pogoni za zyskiem, pogoni za surowcami, w pogoni za rynkami zbytu, za tanią siłą roboczą cywilizacja europejska unicestwiła wiele unikalnych systemów społecznych, wiele unikalnych kultur, zabroniła ludziom życia w zgodzie z naturą, w harmonii z przyrodą w zgodzie z pradawnymi tradycjami przodków. Kolonizacja zebrała krwawe żniwo! Ludzi zmuszano do pracy, Holendrzy jeszcze w XX wieku mieli plany żeby przekształcić wspaniałą, piękną wyspę Papuę w jeden wielki kurort dla holenderskich wycieczkowiczów, traktując Papuasów, rdzenną ludność tego miejsca jako niepotrzebne obciążenie, jako niepotrzebny nikomu balast.

II wojna światowa była wielką konfrontacją światowych imperializmów! Początkowo uciskane narody Afryki, Azji, Melanezji, postrzegały Japończyków jako potencjalnych wyzwoliciele z jarzma kolonialnego. Jednak okazało się, że te nadzieje były płonne i przyniosły rozczarowanie. Okazało się, że Japończycy nie przynieśli wyzwolenia a stali się kolejną siłą kolonialną, kolejną siłą, która przyniosła ucisk i niewolnictwo. Zatem nadzieje pokładane w japońskim wojsku okazały się nadziejami płonnymi. W 1945 roku po bezwarunkowej kapitulacji wojsk japońskich na Papuę wkroczyli alianci! Czy to oznacza iż Papua zachodnia odzyskała niepodległość?

Ta dawna holenderska kolonia wróciła pod władanie dawnej metropolii. Po raz kolejny była zarządzana z Amsterdamu. Holendrzy stanowili 1% mieszkańców tego regionu i jedynie oni dysponowali pełnymi prawami obywatelskimi. Wskutek nacisku społeczności międzynarodowej i powołanej do życia ONZ Holendrzy nie tyle z przyczyn humanitarnych, a bardziej dlatego iż nie było ich na to stać, rozważali rezygnację z posiadłości kolonialnych z całego obszaru Indonezji, lecz nadzieje na niepodległość papuaską po raz kolejny legły w gruzach. Okazało się bowiem, że mieszkańcy Indonezji, konkretnie Jawajczycy, którzy również podobnie jak Papuasi, byli ludem uciskany przez Holendrów, okazali się nowym opresorem, nowym agresorem.

Przywódcą ruchu niepodległościowego w Indonezji był Ahmed Sukarno, wkrótce pod fałszywymi sztandarami wyzwolenia narodów Trzeciego Świata spod jarzma kolonialnego przyniósł Papui nowy ucisk. Ucisk neokolonialny, co stanowi pewną paradoksalną groteskę, realizowany był pod hasłami antykolonialnymi. Rok 1961 był rokiem kiedy zebrał się Papuaski Kongres Narodowy – została przyjęta flaga Gwiazdy Zarannej, którą możemy tu podziwiać jako symbol, sztandar Papui Zachodniej. Został wtedy przyjęty również hymn państwowy. Została również przyjęta decyzja o utworzeniu państwa papuaskiego. Jednak już miesiąc później w styczniu

1962 roku pod kłamliwymi, fałszywymi hasłami niesienia wolności Papuasom, na wyspę wkroczył desant indonezyjski pod wodzą zbrodniarza Suharto i krwawo stłumiono papuaskie dążenia niepodległościowe!

Suharto już wkrótce nie zadowolili się jedynie stanowiskiem wodza naczelnego inwazyjnych wojsk i wkrótce obalił Ahmeda Sukarno i przejął władzę ustanawiając krwawy reżim w Indonezji. W swoim pierwszym przemówieniu powiedział iż ludy walczące o niepodległość – lud Aceh na Sumatrze, lud Moluków Południowych i lud Papui Zachodniej nie są pełnoprawnymi narodami i nie mają prawa do niepodległości! Został wprowadzony stan wojenny i przy użyciu sił zbrojnych wprowadzono krwawy porządek militarny.

W 1964 roku powstaje Organizacja Papuańskiego Oporu OPM. W odpowiedzi represje jedynie nasilają się! Właśnie rok 1966 to rok kiedy do władzy dochodzi Suharto. Suharto otoczył się neoliberalnymi działaczami wykształconymi na amerykańskich uniwersytetach. Przy wsparciu Niderlandów, USA, UK a także Australii, Papua Zachodnia, której wcześniej obiecano niepodległość za co miała ręczyć ONZ, została w ordynarny sposób sprzedana Indonezyjczykom w zamian za bogate złoża surowców mineralnych – jedne z największych złóż złota, niklu, miedzi. Okazało się ,ze dla rzekomo miłujących pokój, nieustannie głoszących frazesy o prawie narodów do samostanowienia polityków świata zachodniego takich jak J.F. Kennedy, R. Kennedy, w późniejszych czasach Lyndon Johnson, Richard Nixon, jego doradca do spraw bezpieczeństwa narodowego Henry Kissinger; bogactwa Papui Zachodniej były ważniejsze niż prawo Papuasów do niepodległości.

Na tajnym spotkaniu sprzedano Indonezyjczykom Papuę zachodnią, której obiecano niepodległość w zamian za prawo do eksploatacji tamtejszych złóż mineralnych. Reżim Suharto trwał od 1966 do 1998 roku. Od 1966 roku w planowy sposób realizowana była kolonizacja przez ludność z Jawy i Sumatry. Nieustannie dochodziło do czystek etnicznych, do pacyfikacji,

masakr, masowych gwałtów, do krwawych aktów pacyfikacji aspiracji niepodległościowych Papuasów.

Ta sytuacja odbywała się przy milczeniu wspólnoty międzynarodowej, przy milczeniu świata zachodniego, który nieustannie wszystkim pouczając na temat praw człowieka jednocześnie zyski megakorporacji, interesy koncernów surowcowych przedkładał nad prawo Papuasów do samostanowienia.

1998 rok po zamachach i zamieszkach upada reżim Suharto! Czy oznacza to poprawę sytuacji na Papui Zachodniej?

Okazało się, że następcy Suharto którzy odcinali się werbalnie od prowadzonej przez niego polityki w rzeczywistości ją kontynuowali! Polityka przymusowego nawracania na islam, tępienia animistycznej kultury papuaskiej była realizowana w sposób planowy. Ta polityka nakierowana na wynarodowienie jest połączona ekstremalnym ludobójstwem jest cały czas kontynuowana! Trudno ocenić skalę bestialskiej, morderczej polityki realizowanej przez Dżakartę, stolicę Indonezji, nie tylko w stosunku do Papui Zachodniej, ale wobec Sumatry, Wysp Korzennych! Ta polityka cały czas trwa! Mieszkańcy Papui Zachodniej zrzeszeni w różnych organizacjach takich jak OPM czy Free West Papua Campaign na całym świecie próbują uwrażliwić opinię publiczną na los rdzennych mieszkańców Papui Zachodniej, którzy walczą o zachowanie własnej tożsamości i walczą po prostu o przetrwanie!

To, że się tu zebraliśmy świadczy iż ich los nie jest dla nas obojętny! Niech zatem zanim oddamy, prześlemy głos zespołom, głównym gwiazdom tego wystąpienia spoglądajmy ku fladze Morning Star i pamiętajmy, że spotykamy się dzisiaj nie tylko w celach czysto rozrywkowych, że spotykamy się po to by wesprzeć i twórczością artystyczną, wesprzeć moralnie, duchowo bojowników o wolność Papui Zachodniej i lud Papui Zachodniej, który walczy o to by przetrwać w obliczu straszliwych praktyk eksterminacyjnych!

Dziękuję Wam bardzo! Bardzo Wam dziękuję! Papua Merdeka!

Źródła: www.pawelet.pl, www.krewpapasow.wordpress.com

Nadesłano do „Wolnych Mediów”